

Koster Chrit Götzen bij het beeld van Maria in de Weerter Sint-Martinuskerk.

© rob van deurzen

Het is een echte blikvanger. Met zijn 78 meter torent de Sint-Martinuskerk hoog boven de andere gebouwen in de Weerter binnenstad uit. In een normale meimaand zou er in het godshuis iedere ochtend om 9 uur een mis worden opgedragen ter ere van Maria. Echter, dit is geen normale meimaand, maar een meimaand in het coronatijdperk.

Nee, zo'n meimaand heeft hij in de tien jaar dat hij als koster actief is in de St.-Martinuskerk nog niet meegemaakt. Überhaupt niet zelfs, zover hij zich kan herinneren. „En om eerlijk te zijn, die hoop ik ook nooit meer mee te maken.„ Met een bedenkelijke blik bekijkt Chrit Götzen het aantal kaarsen dat brandt bij het beeldje van Maria. In de gauwigheid telt hij vierentwintig noevenkaarsen en slechts drie waxinelichtjes. „Normaal gesproken is dat een veelvoud en zijn de kaarsen niet aan te slepen”, klinkt het somber.

Processie

Als het coronavirus niet had toegeslagen, zou het beeldje op de eerste zondag van mei tijdens de traditionele processie door de kerk naar het Maria-altaar zijn gebracht door de leden van de Venerabele Broederschap van de Miraculeuse Onse Lieve Vrouwe tot Weert. De kerk zou vol hebben gezeten. Maar alles blijft dit jaar voorlopig bij 'zou'. „Helaas wel”, mijmert Götzen. Niet alleen de processie ging niet door, datzelfde geldt voor de dagelijkse ochtendmis en het voorafgaand bidden van de rozenkrans. „Een even onwerkelijke als bizarre situatie”, stelt Götzen terwijl hij om zich heen kijkt in de vrijwel lege kerk. De tachtigjarige heeft een sterke binding met de uit de vijftiende eeuw daterende Sint-Martinuskerk. Zijn geboortehuis stond op steenworp afstand. „Naast de woning van de deken. Tegenwoordig woon ik vlakbij de Moeselkapel.”

Geen processie dus dit jaar. Toch werd er vanzelfsprekend wel stilgestaan bij de opening van de meimaand, voor zover dat mogelijk was met het oog op de beperkende maatregelen. „De broederschap heeft op de eerste zondag met hulp van een hoogwerker van de brandweer een krans opgehangen bij het Mariabeeld aan de buitengevel van de kerk”, vertelt de koster.

Kerkwacht

De Sint-Martinuskerk, één van de drie hallenkerken in Nederland, is vanwege de maatregelen rondom het coronavirus slechts beperkt geopend voor bezoekers. De openstelling wordt mogelijk gemaakt door de leden van de kerkwacht. Zij krijgen daarbij hulp van de broederschap, waarvan Götzen zelf ook broedermeester is geweest. „Ik ben blij dat we deze vrijwilligers hebben, zodat mensen toch bij Maria terecht kunnen op een kaarsje op te steken, of een boodschap kunnen achterlaten in het boek. Dat vind ik belangrijk”, aldus de koster. „Zeker in een situatie als deze zoeken mensen hun heil in de kerk.” Dat Maria veelvuldig om raad en bijstand gevraagd wordt blijkt wel uit de talrijke, handgeschreven berichten. De Moeder Gods wordt niet alleen in het ABN aangeschreven, maar ook in het Pools, Duits en Engels. En niet te vergeten het Weerter dialect.

Lourdesreizen

Götzens blik dwaalt af naar het beeldje, dat omringd is door bloemen. Of hij zelf een speciale band heeft met Maria? „Oh ja. Zeker”, klinkt het stellig. „Een van mijn hobby’s is het organiseren van Lourdesreizen. De volgende staat gepland in september. Ik hoop dat die door kan gaan.”

Terwijl Götzen op weg is naar de uitgang om de deuren van de Sint-Martinuskerk te sluiten, loopt een moeder met haar dochtertje hem tegemoet. Of ze nog even snel een kaarsje aan mogen steken? De vraag tovert een glimlach tevoorschijn op het gelaat van de koster. „Natuurlijk mag dat”, klinkt het vriendelijk. „Kom binnen.”